

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

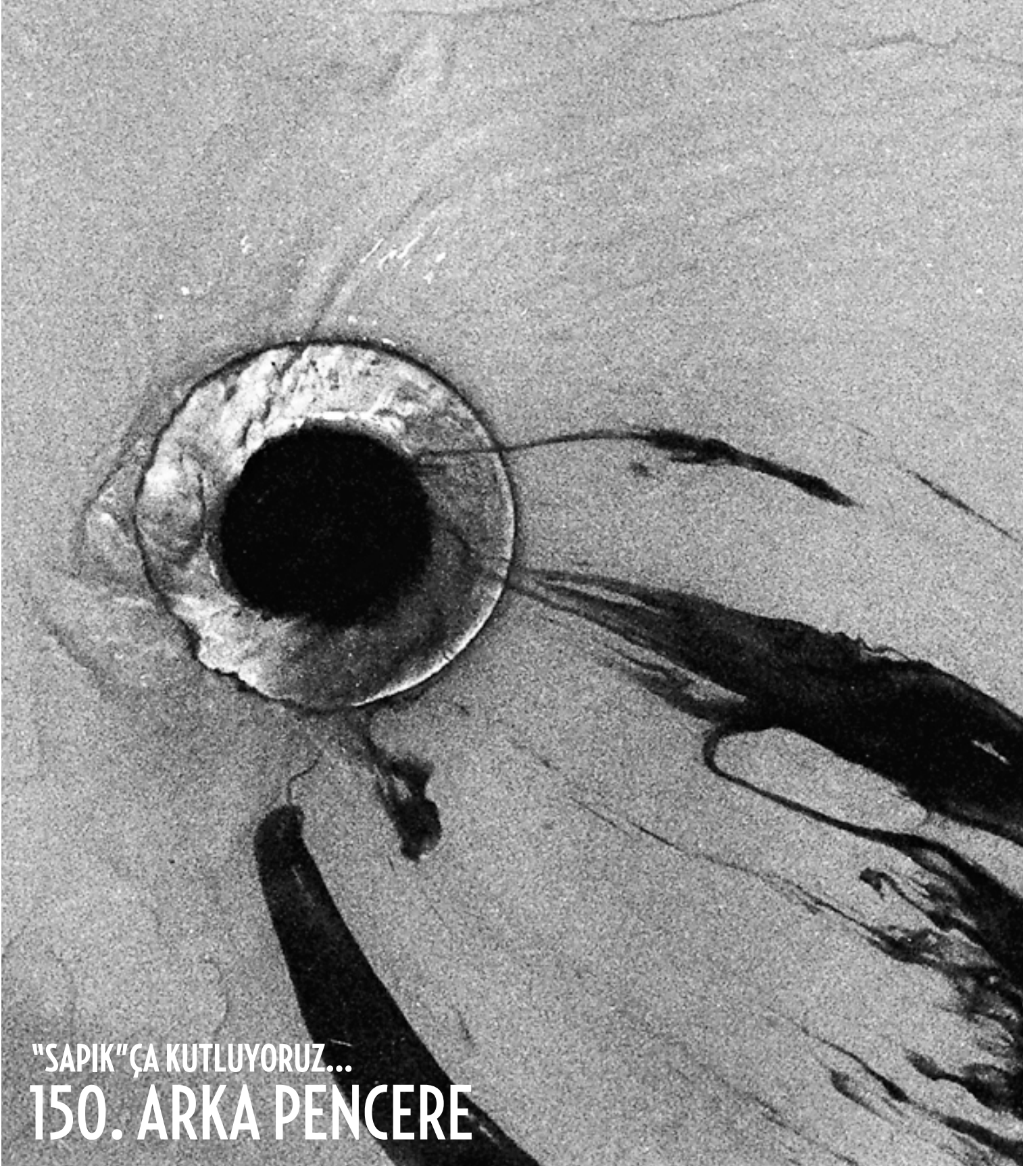
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"SAPIK"ÇA KUTLUYORUZ...
150. ARKA PENCERE

ROBERT
DOWNEY JR.

CHRIS
EVANS

MARK
RUFFALO

CHRIS
HEMSWORTH

SCARLETT
JOHANSSON

JEREMY
RENNER

TOM
HIDDLESTON

VE NICK FURY ROLÜNDE
SAMUEL L.
JACKSON

MARVEL

YENİLMEZLER

MARVEL STUDIOS SUNAR PARAMOUNT PICTURES İŞBİRLİĞİLE BİR MARVEL STUDIOS YAPIMI BİR JOSS WHEDON EĞİTİMİ ROBERT DOWNEY JR. "MARVEL YENİLMEZLER" CHRIS EVANS MARK RUFFALO CHRIS HEMSWORTH
SCARLETT JOHANSSON JEREMY RENNER TOM HIDDLESTON CLARK GREGG COBIE SMULDERS İLE STELLAN SKARSGÅRD YERİNE KIRILAN ROLÜNDE SAMUEL L. JACKSON MÜZİK ALAN SILVESTRI MÜZİK SÜPERVİZÖRÜ DAVE JORDAN ÖZEL EFEKTLER SÜPERVİZÖRÜ JANEK SIRBS
ÖZEL EFEKTLER VE ANİMASYON INDUSTRIAL LIGHT & MAGIC KOSTÜM TASARIMI ALEXANDRA BYRNE EDITÖRLER JEFFREY FORD A.C.E. LISA LASSEK YAPIM TASARIMI JAMES CHINLUND GÖRÜNTÜ YÖNETİMİ SEATMUS MCCARVEY, ASC CSC YAPIM SORUMLULARI ALAN FINE JON FAVREAU STAN LEE
YAPIM SORUMLULARI LOUIS D'ESPOSITO PATRICIA WHITCHER VICTORIA ALONSO JEREMY LATCHAM YAPIM KEVIN FEIGE HİKAYE ZAK PENN VE JOSS WHEDON SENARYO JOSS WHEDON YÖNETMEN JOSS WHEDON

MARVEL

ŞİMDİ 3D BLU-RAY™, BLU-RAY™ VE DVD'DE!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

GELENEKSEL ANTALYA-ADANA FESTİVAL SAVAŞI

ANTALYA 49, ADANA 19. KEZ SİNEMAYLA BÜYÜK BULUŞMASINA HAZIRLANIRKEN 2009'DAN BU YANA sinema camiamızda yaşanmaya başlayan yeni polemiklerimiz, bu iki önemli festivalimiz arasındaki rekabet...

Biz sinema üzerine yazan ve düşünen insanların bu gereksiz enerji sarfiyatına neden olan tartışmalara daha soğukkanlı yaklaşmamız gerekir. Öncelikle şunu söylemek lazım; iyisiyle kötüsüyle bütün festivallere yetecek kadar film çekiliyor bu ülkede... Hem Altın Portakal'ın hem de Altın Koza'nın Türk sinemasına ciddi yararları vardır. Bu yarar, sadece maddiyatla açıklanamaz. Böyle açıklanmasını da anlamak mümkün değildir. Ödül olarak kazanılan paraların hesabı filmlerin muhasebesini yapan kişileri ilgilendirir daha çok. Aslolan filmin kendi 'derdi'dir...

Her yıl Türk sinemasının bir şekilde öne çıkmış filmlerinin bir arada izlenebildiği, istenmeyen kusurların yaşanmasına rağmen bir şekilde de değerlendirildiği bu festivaller, öncelikle Türk sineması üzerine düşünen ve bu filmlerden yola çıkarak 'büyük resme' ulaşmak isteyen bizim gibi kalemler ve sinemaseverler için çok önemlidir. Özellikle de Adana ve Antalya'daki festivallerin üst üste yapılması bizim için yorucu geçen film maratonları haline dönüşse de Türk sinemasının içinde olduğu dönemsel özellikleri keşfetmemiz, sektöre -aslında çok işlerine yarayacak olan fikir ve gözlemleri içinde barındıran- yazılarımızla destek olmamız önemlidir...

Antalya'nın yönetmeliği yıllardan beri bellidir ve 'daha önce hiçbir yarışmada bulunmamış filmlerin yarışmaya alınması' maddesini korumak konusundaki ısrarı da gayet anlaşılır bir tavidir. Hal böyle olunca, Altın Koza'ya başvuran filmlerin dışında kalan filmlerin bu festivale kalması doğaldır. Takvim meselesine gelince... Adana Film Festivali'nin kesintili tarihçesinde 2005-2009 yılları arasında organizatörlerin festival takvimini Haziran ayına oturtmaları stratejik bir riskti ve bir süre sonra da bu karardan döndü... Adana Film Festivali'nin eylül ayında yapıldığı pek çok sene var. Dolayısıyla 'eylül' ayı hiçbir festivalin ipoteklediği bir ay değildir. Festivallere katılan filmlerin kalitelerini pek çok şey belirler. Bunların arasında festivalin hangi tarihte yapıldığı en birinci 'belirleyen' değildir. Festivallerin ön elemelerinin şekli ve esasları mesela, festivalin hangi ay yapılacağından çok daha önemlidir... Çok hassas bir iştir. 40'tan aşağı olmayan sayıdaki filmin baştan sona izlenmesi ve birkaç toplantıyla bir araya gelinip karara bağlanması gereken bir süreçtir. Evet, jüriye dayalı ödül sistemlerinde sonuçlar o jüriyi oluşturanların mesleki görüşleriyle şekillenen subjektif kararlar olabilir ama ön jürinin festivale almadığı bir film yabancı bir festivalden ödülllerle dönüyorsa ortada biraz garip bir durum var demektir... Gerçi ülkemizde Pavarotti'nin gençken Devlet Opera ve Balesi tarafından geri çevrildiği de söylenir!

Yani sanırım asıl büyük meseleyi, yine hemen hemen her konuda yaptığımız gibi gözden kaçırıyoruz... Ne olursa olsun festivallerin para ödülleri, yapıldıkları tarihleri, kaç ünlünün gelip gittiğini filan tartışmak yerine sanat yapıtlarını nasıl değerlendirdiğimizi, onların haklarını ne derece verip veremediğimizi tartışmalı ve bu konuda daha çok olgunlaşmanın yollarını aramalıyız belki de...[2](#)

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM:** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA:** BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: T. ARSLAN, O. ÖZYURT, E. ÇELİKTUĞ, A.U. UYANIK, S. KÖKÇEOĞLU, Ç. GÜNERBÜYÜK, Ş. AYDEMİR, E.A. UNCÜ, M.E. EREN, J. BARIŞ

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Elena; Cesur (Brave); Geriye Kalan; Sır (The Tall Man); Mutluluğa Boya Beni (Le Tableau); Bahse Var Mısın? (Lay The Favorite); Şimdi Gel De Gör Beni (Lola Versus); Ruh (The Pact).

23 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

24 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, Charles Bronson'lı "Bay Majestik"le (Mr. Majestyk), Behçet Nacar'lı "Karpuzcu"yu eşleştiriyor bu haftaki yazısında.

26 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Bates Motel'de hiç bitmeyen, bitmesini de istemediğimiz gerilim senfonisi: "Sapık" (Psycho)... Okan Arpaç imzasıyla.

28 LEKELİ ADAM

Mike Nichols'dan, Jack Nicholson ve Michelle Pfeiffer'lı 'modern kurtadam' filmi: "Kurt" (Wolf)... Erman Ata Uncu imzasıyla.

30 AİLE OYUNU

Dr. Mabuse'nin Vasiyeti (Das Testament Des Dr. Mabuse); Korsanlar! (The Pirates! Band Of Misfits); Marigold Otelinde Hayatımın Tatili (The Best Exotic Marigold Hotel).

36 SAPIK

FIPRESCI'nin ödülü Haneke'ye; Altın Portakal'da elenmişti; Michael Clarke Duncan (1957-2012); Cüneyt Arkın da 141'lik olmuş!; Türkan Şoray estetik harikası mı?... Olkan Özyurt imzasıyla.

ELENA

YÖNETMEN Andrey Zvyagintsev

OYUNCULAR Nadezhda Markina,

Andrey Smirnov, Elena Lyadova,

Aleksey Rozin

YAPIM 2011 Rusya

SÜRE 109 dk.

DAĞITIM M3 Film (Calinos)

İlk iki filmiyle
insana odaklı hikayeler
anlatan ve merkeze
'baba' figürünü
yerleştiren Andrey
Zvyagintsev, üçüncü
hamlesi "Elena" da bu
defa 'anne' motifini
tercih ediyor.

ATATÜRK'ÜN İSTEĞİ ÜZERİNE 1934'TE RUS YÖNETMEN SERGEI YUTKEVICH'E yaptırılan "Türkiye'nin Kalbi Ankara" adlı belgeselin 10 Kasım 1969'da TRT'deki ilk gösterimi sırasında 'komünizm propagandası' yapıyor gerekçesiyle yayından kaldırılması; yine komünizmi çağrıştırdığı gerekçesiyle 'Rus salatası'nın adının 'Amerikan salatası'na çevrilmesi; 1970'lerde Rus dili ve edebiyatı okuyan öğrencilere 'başka' bir gözle bakılması, bu coğrafyada bir dönem 'Rus' ve 'komünist' sözcüklerinin bazı bünyelerde nasıl arızalara yol açtığına bir göstergesi. Kuşkusuz bu sadece Türkler ve Amerika'yla kol kola 'sağ ufuklar'a yelken açmış Türkiye için geçerli bir durum değildi. Ne hayaller ve ümitlerle gerçekleştirilmiş 1917 Devrimi yılları içerisinde iktidar sahiplerinin elinde 'ceberrut' hallere büründükçe, sözde 'özgür dünya' dediğimiz kapitalist yahut liberal cenah da bir an evvel komünizmin yıkılıp, bu dünyadan silinmesi uğruna yıllarca çabaladı.

Nitekim 1990'lara girerken önce Berlin Duvarı'nın yıkılışı, ardından Gorbaçov'un değişim politikalarıyla asırlık bir hayal de yıkıldı gitti. ABD'nin karşısında süper güç olarak durup, dünyanın bir anlamda dengesini ayna tutuyor. SSCB binbir parçaya bölünürken, tüketime endeksli hayatı çok da tanımayan 'demirperde' halkları neye uğradıklarını şaşırdılar. Açılan kapılar onlara özledikleri anlamda özgür bir dünya değil, paranın tek geçer akçe olduğu, kuralları 'vahşi kapitalistler' tarafından belirlenmiş bir 'beter dünya' hediye etti.

Rus sineması, 1990'lardan bu yana zaman zaman başına gelen bu yeni durumu masaya yatırıyor, sorumluluk sahibi aklı başında yönetmenler çoğu acıtıcı hikayeler eşliğinde, sinema aracılığıyla ülkesine ayna tutuyor. Andrey Zvyagintsev de bu isimlerden biri. Tarkovski'nin çağdaş takipçisi olarak anılan, plan-sekanslardan oluşan hikayeleme ve çok özendiği görsel diliyle bunu kanıtlayan Zvyagintsev, şimdilik üçüncü ve en yeni filmi olan "Elena" da, günümüz Rusya'sını tasvir eden bir anlatıya girişiyor.

İlk filmi "Dönüş" (Vozvrashchenie) ve ikincisi "Sürgün" (Izgnanie) ile insana odaklı hikayeler anlatan ve merkeze 'baba' figürünü yerleştiren Zvyagintsev, üçüncü hamlesinde bu defa 'anne' motifini tercih ediyor. Geçmiş, kökler, vatan, geri gelmeyecek zamanlar gibi temaların etrafında dolaşmayı bırakıp, günümüzden bir kesit sunuyor bu defa. Üstelik, ilk iki filmi genel seyirci için zorlu bir seyir vadederken, "Elena" da daha akıcı ve 'hikayesel' bir üslup tutturuyor. Nitekim bu anlamda, özellikle onun ilk filmine bayılanlar için şaşırtıcı bir durum söz konusu. Ama Zvyagintsev'in derdi yine insana ve ülkesine dair olduktan sonra ne gam, zevkle izliyoruz.

Filme adını veren Elena, yaşını başını almış, torun sahibi bir kadın. 10 yıl önce hastanede bakımını üstlendiği zengin ve kendinden daha yaşlı Vladimir ile evlenmiş. Fakat görünüşe bakılırsa, kocası için Elena halen bir 'hemşire'. Son demlerinde ona can yoldaşlığı eden, yemeğini hazırlayan, doğru düzgün diyalog bile kurmadığı, ara sıra seks yaptığı bir kadın... Öte yandan ikisinin de sorunlu çocukları var. Vladimir, önüne dünyaları yığdığı ama bir türlü mutlu edemediği yetişkin kızından yana dertli gibi... Elena ise işsiz oğlu, canından bezmiş gelini, askerlik çağına gelmiş torunu ve henüz bebek olan diğer torunundan yana dertli. Vladimir'in itirazlarına rağmen, çulsuz oğluna ara sıra para yardımı yapıyor ancak asıl mesele yetişkin torununun, üniversite için gerekli para yatırılmazsa askere (savaş) gidecek olması. Elena da bu uğurda, belki de hayatının en radikal kararını alıyor ve ucu cinayete kadar gidecek bir eylemde bulunuyor.

Bu noktadan sonra (sürpriz sayılırsa) filmin dönüm noktasını açık edeceğimizi belirterek devam edelim. Evet, Elena kocasının ilaçlarını değiştirerek onun ölümüne sebep oluyor. Ancak bunu tam da günümüz Rusya'sında yaşayan, Batı dünyasıyla bütünleştikçe insani değerlerini kaybeden biri olarak yapıyor. Kocasından nefret etmiyor, canı ruhlu değil, hatta dinibütün biri; onun ölümüne sevinmiyor. Sadece 'para'nın dayattığı 'birinden birini seçme' halinden ötürü

Rus sinemasının yeni
Tarkovski'si diye
selamlanan Andrey
Zvyagintsev,
"Elena" ile Cannes Film
Festivali'nin 'Belirli Bir
Bakış' bölümünde Jüri
Özel Ödülü kazanmıştı.

bunu yapıyor. Yani sevdiği adamı öldürerek, daha çok sevdiği torununu hayatta tutmaya çalışıyor.

Diğer yandan Rusya'nın artık TV kanallarıyla da Batı'ya endekslendiğini görüyoruz. Ekranı hiç görmesek de, açık duran televizyonun sesi hep duyuluyor. Saçma sapan diyet programları, gerzek yarışmalar, gündelik hayata dair lüzumsuz tavsiyeler evlere, beyinlere 'uyku hapi' niyetine akıp duruyor. Evin içinde hacimli bir yer kaplayan dev ekran plazmaların aslında hepimizin hayatında nasıl birer mihenk taşı olduğunu görüyoruz. Bir bakıma "2001: Uzay Yolu Macerası"ndaki (2001: A Space Odyssey) 'bilinç' veren saydam, dev, düz taşın günümüzde tersine çevrilmiş, bilinç boşaltan hali bu dev ekran TV'ler.

Bir zamanlar aşağı yukarı eşit bir gelir dağılımı altında, sosyal haklara sahip, iyi eğitilmiş bireyler olarak yaşarken, yeni bir dünyaya yelken

açan günümüz Rusya'sında yine sadece 'iyi bir hayat sürmek' için çabalayan insanların durumu, doğası gereği bir korku yahut gerilim filmine referanslar veriyor. Philip Glass'ın bu atmosferi destekleyen müziğinin de altını çizelim. Hal böyleyken akla gelen çözüm de, yıllardır izleyegeldiğimiz Hollywood 'suç' filmlerindeki insanlık dışı davranışlardan ötesi olamıyor ne yazık ki... Final sahnesi ise adeta, 'aç sınıfın laneti' veya 'ayaklar baş olacak' önermesinin ete kemiğe bürünmüş hali gibi. Kaldı ki bunu, modern çağda 'zengine karşı yapılan halk ihtilali' olarak okumak da mümkün. [2]

Hollywood'da olsa köpürtülerek "Ölüm Kitabı"na (Misery) dönüştürülecek bir öyküyü sade ve gerçekçi şekilde anlatması.

Final, günümüzde artık 'halk devrimi'nin herkes için değil, sadece 'kişilerin saadeti' için yapılacağını söyler gibi...

ADANA BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ

ADANA METROPOLITAN MUNICIPALITY

19. ULUSLARARASI ADANA
ALTINKOZA
FİLM FESTİVALİ

17-23 EYLÜL 2012

19TH INTERNATIONAL GOLDEN BOLL FILM FESTIVAL 17-23 SEPTEMBER 2012

T.C.
KÜLTÜR VE TURİZM BAKANLIĞI

ANA MEDYA SPONSORLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

Türkiye'nin radyosu

İLETİŞİM SPONSORU

D-SMART

CESUR

YENİ PIXAR FİLMİ "CESUR", 10.YÜZYILDA, İSKOÇYA'DA, DUNBROCH KLANININ ÖZGÜR ruhlu, uçarı kızı Prenses Merida'nın, gelenekçi ve kurallara bağlı annesi kraliçe Elinor ile çatışmalı anne-kız ilişkisi üzerine kurulu bir büyüme, değişme ve var olma hikayesini konu alıyor, kaba hatlarıyla. Dünyanın en karmaşık insan ilişkisi nedir diye sorulsa herhalde çoğu insanın cevabı 'anne-çocuk ilişkisi' olur. Daha anne karnında başlayan bu simbiyotik ilişkinin günün birinde kaçınılmaz olarak kopması gerekir ki, bu, her şekilde sancılı bir süreçtir. Sağlıklı bir şekilde kopmadığında, ortaya çıkabilecek en uç örneklerse sinemanın unutulmaz karakterleri olarak karşımıza çıkmıştı: "Sapık"ın (Psycho) Norman Bates'i, "Pianist"ın (La Pianiste) Erika Kohut'u gibi...

Merida, hiç de annesinin normlarında çıtı pıtı bir prenses olmak istemiyor, usta bir okçu ve at binici olarak gençliğinin ve özgürlüğün tadını çıkarmak istiyor sadece. Babası Fergus, kızının bu huylarından ne kadar memnunsu Elinor tam tersine çok şikayetçi. Krallığın bekası için diğer klanların ilk oğullarının Merida için yarıştıkları müsabaka ise anne-kızın ilişkisini kopma noktasına getiriyor. Merida'nın yaşlı bir cadiya, annesini değiştirmek için yaptırdığı büyü, zavallı Elinor'u simsiyah bir ayıya çeviriyor! Üstelik Fergus'un yıllar önce dövüşüp ayağını kaybettiği Mor'du adlı dev ayıyla karıştırılma tehlikesi de cabası. Şatodaki bu mücadele, filmin en eğlenceli sekanslarından sadece bir tanesi. Bu noktadan sonra filmin ritmi ve akıcılığı daha da hızlanıyor.

Yaşlı cadı, onun yaptığı sihirli kek, Elinor'un yeniden insana dönüşmesi için daha önce tipik bir ergen öfkesine kapılıp yırttığı süs halısının yeniden dikilmesi gibi motifler, akla hemen Andersen ve Grimm masallarını getiriyor. Bu referanslar, tabii ki hikayeyi daha evrensel temellere oturtuyor. Öte yandan, özellikle Elinor ve Merida karakterlerinin işlenişindeki dengeli tavır, onları hatalarıyla da sevmemizi ve anlamamızı kolaylaştırıyor. Filmde sadece Merida büyüyüp değişmiyor; gelenekler ve kurallar yüzünden içindeki gerçek kadını

kaybetmiş olan Elinor'un, kibarlık ve zarafet düşkünü asil bir kraliçeden vahşi bir ayıya dönüşmesi; ardından da insanlığına kavuşması şüphesiz çok zengin bir metafor. Belki de aslında çocuklar anne ve babalarını -ruhsal olarak- büyütüyorlar.

Brenda Chapman ile yola çıkan ama daha sonra yönetmen değişikliği yaşanan projenin feminist alt metni de fazlasıyla güçlü. (Elinor'un ayıya dönüştükten sonra, Merida'ya hiç yakıştırmadığı okçuluk sayesinde ormanda ayakta kalmalarından tutun, dört klanın erkeklerinin komik ama son kertede ne kadar barbar olduklarını gösteren kavgı sahneleri, Elinor gibi güçlü bir kadından nasıl korktukları vb. sahneler).

Wikipedia'da yazılanlara bakılırsa, "Cesur" projesi için Pixar, animasyon sistemlerini 25 yıl sonra yeni bir yazılımla yenilemiş. "Cesur"u izlerken bu yenilenmenin farkında olmamak imkansız gerçekten de. Hikayenin geçtiği İskoçya'nın görkemli doğasından tutun, karakterlerin saçlarına ve kıyafetlerinin dokularına kadar, hiper gerçekçi bir animasyon filmiyle karşı karşıyayız. Görsel olarak gerçekten de kusursuzluğa yaklaşmış olan "Cesur", hikayesiyle de klişe deyimle olacak ama yediden yetmişe her yaş grubundan seyirciyi yüreğinden tavlama başarıyor. Filmin en güçlü taraflarından biri de her sekansının mizah yüklü olması. Merida'nın üçüz erkek kardeşleri, klanların müsabakaları ve kavgaları, cadı kulübesinde olup bitenler, Elinor'un 'ayı' halleri ve şatodaki kovalamaca sahneleri, gerçekten çok eğlenceli. Elinor ile Merida'nın Mor'du'nun gerçeğini öğrendikleri ve Mor'du ile Elinor'un kıyasıya dövüştüğü sahnelerdeyse beklenmedik şekilde gerilim yükseliyor. Eh, gözyaşları kolay dökülenler için de duygusal bir sahne var ki, anneleriyle derdi olan her büyümeyen çocuğa fazlasıyla dokunaklı gelecek! 📺

Cadının kulübesindeki kazanın telefon operatörüne dönüşmesi, masalla modern dünya arasında kurulan eğlenceli bir bağ.

"Cesur" a kusur bulmak çok zor. Sadece, filmi keşke orijinal seslendirmesiyle izleme şansımız olsaydı diyebiliyoruz.

ORİJİNAL ADI Brave
YÖNETMENLER Mark Andrews, Brenda Chapman
SESLENDİRENLER Kelly Macdonald, Billy Connolly, Emma Thompson, Julie Walters, Robbie Coltrane, Kevin McKidd, Craig Ferguson
YAPIM 2012 ABD
SÜRE 100 dk.
DAĞITIM UIP

1995'te "Oyuncak Hikayesi" ile yola koyulan Pixar'ın animasyon filmlerindeki liderliği "Cesur"la da tartışmasız biçimde devam ediyor.

GERİYE KALAN

EVLİ ERKEĞİN KARISINI ALDATMASI, AHLAKİ VE VİCDANİ BOYUTLAR BİR YANA bırakılacak olursa, geçerli-geçersiz, mantıklı-mantıksız, özel-toplumsal,

zekice ya da aptalca dile getirilmiş binbir bahaneye dayandırılabilir. Yani bu durumdaki erkek, bahane ve sebep bulmakta, kendini ve çevresindeki diğer erkekleri kandırmakta pek zorlanmaz. 'Aldatılsa' bile kandırılmayacak olanlar, kadınlardır.

Bugüne dek fazla yüksek sesle telaffuz edilmemiş teze göre, erkek kaynaklı aldatma-ihanet olaylarının çok büyük oranında gerçekte erkeğin pek bir önemi yoktur. Aldatılan kadın, 'öteki' kadının saldırısına uğramıştır. Üçgenin köşelerinden birini oluşturan erkek, evli kadının düzenine, 'mutluluğuna', sığınağına, güven duygusuna bir başka kadın tarafından gerçekleştirilen saldırı için yalnızca bir bahane ve araçtır. Aslında olay, tümüyle iki kadın arasında geçmektedir.

İlk uzun metrajına imza atan Çiğdem Vitrinel'in geçen yıl Altın Portakal'da 'en iyi yönetmen' ve 'en iyi kadın oyuncu' (Devin Özgür Çınar), İzmir'de 'en iyi senaryo' ve 'en iyi kadın oyuncu' (Şebnem Hassanisoughi) ödülleri uzanan filmi "Geriye Kalan", işte bu teze katkı yapan, hayli ilginç bir film. Görünürde bir aldatma-ihanet öyküsü sunmakla birlikte, çok derinlerdeki kıskançlık duygusunun su yüzüne vuran ceset misali ortaya çıkışını sergileyen "Geriye Kalan", hemen belirtiyim ki bu tema çerçevesinde ilk elde akla gelen "Şeytan Ruhlu İnsanlar" (Les Diaboliques) ya da "Öldüren Cazibe" (Fatal Attraction) gibi örneklerden epeyce farklı bir yerde duruyor.

Hali vakti yerinde bir doktor olan Cezmi, yedi yıldır evli olduğu, açılıştaki sevişme sahnesiyle tanıdığımız karısı Sevda'yı, aynı hastanede çalıştığı Zuhal'le aldatmaktadır. Yüzeysel bir huzurun ve düzenin simgesi olarak sunulan çiftin bir çocukları vardır. Eşinden boşanmış olan Zuhal ise 10 yaşındaki hasta oğluyla birlikte yaşamaktadır. Evlerinden çocukların sağlığına kadar iki kadının hemen her şeyleri, birbirinin zıttı olarak sunulur. Birbirini tanımayan iki kadın arasında bir 'çelişki'

vardır ve bu çelişki, tipik orta-üst sınıf Türk erkeği olarak çizilen Cezmi'nin çok ötesindeki gerçeklerden kaynaklanmaktadır. İki kadının o güne dek kazandıkları ve kaybettikleri, kazanabilecekleri ve kaybedebilecekleri şeyler, aynıdır. Zuhal'ın eski kocasının da barışma amaçlı ortaya çıkışı, üçgeni dörtgene dönüştürecek, kansız ama ölümcül bir sona yol açacaktır.

Günlük ilişkileri gerçekçi biçimde ele alıp etkili diyaloglarla yansıtan "Geriye Kalan"ın en dikkat çekici yanlarından biri, sinemamızda bugüne dek benzer öykülerde görülmemiş bir gerilim de içeriyor ve her daim diri tutuyor olması. Bu gerilime özellikle Şebnem Hassanisoughi'nin katkısı büyük. Diğer yandan Devin Özgür Çınar ve Erkan Bektaş'ın iyi oyunculuklarının da altı bir kez daha çizilmeli. "Başka Sementin Çocukları" ve "Bornova Bornova"da akılda kalıcı performanslar sergileyen Bektaş, bu kez de görüldüğünden çok daha zorlu rolünün hakkını veriyor.

Filmin görüntü ve ışık kalitesi de hayli yüksek; son zamanlarda seyrettiğim en 'net ve temiz' filmlerden biriydi "Geriye Kalan".

Devin Özgür Çınar'ın tören konuşmasında "Bu ödülü tüm 'öteki' kadınlara adıyorum" gibisinden, biraz saçma cümleler kurmasının üzerinde pek durulmadıysa da şurası açık ki Vitrinel, senaryosunu kardeşi Şebnem Vitrinel'le birlikte yazdığı "Geriye Kalan"da özellikle feministlerin tüylerini diken diken edecek bir öykü anlatmış, 'aldatma' üzerine sıkı bir tartışmanın fitilini ateşlemiş durumda. Üstelik de bunu öykü boyunca 'tarafsız' kalmayı başararak, klasik iyi-kötü tuzaklarına düşmeden yapabilmesi de, yönetmenin değil, karakterlerin ve filmin konuşuyor olması gibi sinemamızda az rastlanan bir sonuca yol açıyor.

"Geriye Kalan", insanı başta evlilik olmak üzere bazı şeylerden soğutabilir. Sinemadan soğutmayacağını ise çok rahatlıkla söyleyebilirim.

Kadın öykülerinin, göz pınarlarımıza hücum etmeden de gerçekçi biçimde anlatılabileceği kanıtlanmış durumda.

Yeşilçam döneminde olsak, yapımcılar Şebnem Hassanisoughi'ye başka bir soyadı bulurlardı. Yazması çok zor, söylemesi imkansız!

YÖNETMEN Çiğdem Vitrinel
OYUNCULAR Şebnem Hassanisoughi, Devin Özgür Çınar, Erkan Bektaş, Burak Tamdoğan, Birsen Dürülü
YAPIM 2011 Türkiye
SÜRE 101 dk.
DAĞITIM Chantier Films (Firuz Film)

Evli erkek, karısı ve metresi arasında geçen, etkileyici bir 'kadınları aldatabilirsiniz' ama kandıramazsınız' öyküsü anlatıyor "Geriye Kalan".

SİR

SİZ BU YAZIYI OKUYUP BİTİRENE KADAR, DÜNYADA TAHMİNEN BİRKAÇ DÜZİNE çocuk açlıktan ölecek; sayısı bilinmeyen onlarcası cinsel tacize uğrarken, mal gibi alınıp satılan ve tecavüz edilenlerin birçoğu seslerini kimseye duyuramayacak, bazılarının sesi bile çıkmayacak. Peki, çocukların yazgıları ülkelere göre değişiyor mu? Yoksulluk ölçütleri farklılık gösterse de, çocuklara yönelik suçlarda, örneğin, en gelişmiş ve en zengin ülkelerden biri olan ABD'nin durumu da iç açıcı değil.

Küçük madenci kasabası Cold Rock'ta kaçırılan 18 çocuğun izini süren "Sır", dramatik hikayesini ve sürprizlerini bu gerçekler üzerine inşa ediyor. Altı yıl önce maden kapanmış, işsizlik yoksulluğu, yoksulluk nobranlığı keskinleştirmiş. Kadına yönelik şiddet ve hamile bırakılan reşit olmayan kızlar gibi vakalarla umutsuzluk derinleşirken, Cold Rock (Soğuk Kaya) Kasabası, adına yakışır biçimde, zamanı mutsuzlukta dondurmuş. Ancak bu süreçte, asıl suçlu, çocukları kaçıran silüet olmuş: Adı, Tall Man (Uzun Adam)! Tall Man, hekim eşi yitip gittikten sonra kasabalılara yardım görevini sürdüren hemşire Julia'nın erkek çocuğunu kaçırdığı gece, sırrın bir kısmı da açığa çıkmaya başlar.

Klişe bir korku, sinir sisteminizle oynayan gerilim ya da kanlı bir gösteri seyredeceğinizi düşünmeyin. Film, bu alanların içinde sürecekmış gibi yaparken, bulmacanın parçalarını birleştiriyor... Ve kuşkularınız, sürprizlerle buluşarak, kafanızı meşgul edecek gerçekçi ve can acıtıcı meseleler içinde kayboluyor.

Çocukları kaçırp geriye ipucu bırakmayan gizemli adamın izini sürerken, dünya düzenine dair can acıtıcı meselelerle baş başa kaldığınız bir drama sürüklenmeniz, değişik gelebilir. Ama filmin hakkını yemeden vurgulamak gerekir ki, Julia'nın hareket halindeki araçta çocuğunu kaçıranla mücadele etmesi gibi soluksuzca ve merakla seyredilen bölümler, ilginin dağılmasına izin vermiyor. Ayrıca, maden kasabası atmosferinin, labirente benzer maden ile kadim ormanın ve dâhili mekanların da, soru işaretleriyle

dolu olayların esrarengizliğine yakışır biçimde değerlendirildiğini belirtmek gerek.

Fransız yönetmen-senarist Pascal Laugier, Kanada'da İngilizce çektiği bu üçüncü uzun metrajlı filminin temasında, neden bu denli acı ve karamsarlık yüklü sorunları seçmiş olabilir? Belki, kimi yazarlarca 'dalgalandırıcı' bulunan, bir evin sınırları içinde çok yüksek şiddet ve vahşete tanık ettirdiği ikinci filmi "İşkence Odası"nı (Martyrs) anımsamak bir fikir verebilir. Bu filmde seyreden in moraliyi sıfırlayan, buna karşın insan denilen türün vahşet sınırlarını zorlayıp daha da öteye nasıl geçebileceğini anlamaya çalışan Laugier, belli ki, emsali yönetmenlerin birçoğundan daha fazla, kısır döngü içindeki varoluş sürecine takıntılı; adalet tecellisine dair de ciddi itirazları var. En azından bir film boyunca kalbimizin acımasına neden olabilecek denli duyarlı.

Laugier, son ekonomik bunalımdan sonra ABD Bağımsız Sineması'nın, mesela "Gerçeğin Parçaları" (Winter's Bone) gibi dramlarda ayna tuttuğu 'diğer' Amerika'nın, yoksul, çıkışsız, 'vahşi' yüzünü bir defa daha anımsattığı için takdir edilmeli mi bilemiyoruz... Fakirliğin, giderek derinleşen biçimde insanlığın bir bölümüne nüfuz ettiği gerçeği kaskatı dururken, belki de edilmeli.

Peki, Jessica Biel'in "Sır"daki ağırlığı? Biel, filmin büyük bölümünde kayıp çocukların izini bulmak üzere eşlik ettiğimiz Julia karakterini, mağdurdan zanlıya doğru esneyen bir spektrumda en doğal haliyle yorumluyor. Bir yere kadar inandırıcı olurken, bütünü ciddi biçimde zedeleyen seyirciye dönük monoloğunda yazık ki 'düşüyor'. Öykünün anlatıcısı yeni yetme Jenny rolündeki, sinefillerin gözdesi Jodelle Ferland ise "Sır"ın nabzını seyirciye aksaksız geçiriyor.

Sonuç: Suç bulmacasının insanlığın umutsuz sorunlarına açıldığı bu dram, seyredene alışılmışın dışında, farklı hissettirecek.

Todd Bryanton adlı tanımadığımız genç besteci, filmin değerini arttıran müziklere imza atmış.

Julia'nın yardımcısı ya da Jenny'nin annesi gibi yan karakterler daha ayrıntılı yazılabilse, öykü güçlenebilirdi.

ORİJİNAL ADI The Tall Man

YÖNETMEN Pascal Laugier

OYUNCULAR Jessica Biel,

Jodelle Ferland, Stephen McHattie,

William B. Davis, Samantha Ferris

YAPIM 2012 ABD-Kanada-Fransa

SÜRE 106 dk.

DAĞITIM UIP (D Productions)

Çocukları kaçırp geriye ipucu bırakmayan gizemli adamın izini sürerken, dünya düzenine dair can acıtıcı meselelerle baş başa kalıyoruz bu filmde.

MUTLULUĞA BOYA BENİ

SİMDİKİ 'HARİKA' ÇOCUKLAR, HAYAL GÜCÜNE DAYALI MASALLARDAN VE gerçekçi olmayan fantastik hikayelerden pek hazzetmiyormuş. Günümüzde ekranlara dokunarak büyüyen her çocuğun böyle hissetmediğine emin olsam da bana bu bilgiyi veren arkadaşımın 'realist' çocuğunun bu konuda yalnız olmadığını düşünüyorum. Henüz okul çağının başlarında olan rasyonel beyimiz, somut şeylerden, mantıklı hikayelerden keyif alıyormuş. İşin özü, kendisini film festivallerinde veya vizyonda masalsı ve hayalperest filmlere götürmek isteyen ailesine; "Bana somut önerilerle gelin" diyormuş. Zaman zaman teknolojisi düşük eski moda animasyonların, naif mesajlar veren çocuk kitaplarının doğrudan yetişkinler için yapıldığını/ yazıldığını düşünüyorum. Küçükler, içinde şiddetli aksiyon bölümleri veya taht savaşları olmadığı zaman kitaplara ilgi göstermiyormuş gibi geliyor bana. Dilerim yanılıyordur.

Daha henüz okumayı sökmüşlerle okul sonrasını kara kara düşünmeye başlamışlar arasındaki genç kalabalık, sürpriz bir şekilde vizyona giren "Mutluluğa Boya Beni" filmini görmeye gider mi acaba? Giderlerse; gizemli bir ressam tarafından çizilmiş bir resmin içinde yaşayan, farklı sınıftan halklarla tanışma imkanı bulurlar. Şatolarda yaşayan 'toupin'lerin, kendileri kadar renkli olmayan, ressam tarafından özenilmemiş 'pafin'leri aşağılamasından rahatsız olurlar. Burjuvaziyi ve orta sınıfı temsil eden türlerin, çerçevenin en alt sınıfı olan 'reuf'leri yok saymasına üzülmüşler. Ressamın bir eskiz olarak bıraktığı, adeta çiziktirdiği bu tür, resmin sınırlı dünyasında yok sayılmaktadır. Filmi izleyen çocukların, ressamın renk konusunda bonkör davrandığı asil sınıf ile eskizlerin beraber yaşadığı dünyanın çarpıklığını görmelerini ve sonra henüz birkaç yıl önce adım attıkları dünyanın da farklı olmadığını fark etmelerini isterdim.

"Mutluluğa Boya Beni"nin politik tavrı ezilenden yana duruşuyla sınırlı kalmıyor. Çerçevenin içinde aynı resmi paylaşan üç sınıftan birer temsilci, rastlantılar sonunda aynı yolun

yolcusu oluyorlar. Tekinsiz ormanlara gitmeyi göze alarak ressamı bulmaya çalışıyorlar. Amaçları resmin bitmesi. 'Herkes için şato' hayalini gerçek kılmak. Derken bir anda üçü de tabloda dışarı düşüyor. Ressamın çizdiği kaderin sona erdiği, herkesin kendi kaderini tayin edeceği yola çıkılıyor. Acaba filme gittiklerini varsaydığımız çocuklar, hayatta her şeyi bir büyük ressama teslim etmek yerine fırçayı ele almanın da önemini kavrarlar mı? "Mutluluğa Boya Beni", hayattaki rolümüzün dışına çıkmanın önemini öyle incelikli bir şekilde anlatıyor ki... Filmin bir yerinde, diğer bir resimde, bir savaşı betimleyen resimde yer alan kişilerin bir tabloda olduklarını bilmediğine şahit oluyoruz. Ancak o çerçevenin kenarına yürümeye cesaret edip kendisini dışarı atabilen bir kişi bu gerçeği fark edebiliyor.

Fransız animasyoncular, filmin estetiğini mesajının bir parçası haline getirerek de önemli şeyler söylemeyi başarıyorlar. Sınıfsal tahlilleri nedeniyle klasikleşmiş Fransız animasyonu "Vahşi Gezegen"i (La Planète Sauvage) aratmayan yapımda her sınıfın renkleri birbirinden çarpıcı şekilde farklı. Asillerin göz alıcı renklerinin yanında ormanlarda yaşayan sınıfın renkleri çok daha donuk. Eskizler ise adeta birer karalamadan öteye geçmiyor. Ama en insani anları da onlar yaratıyor. Birinin linç edildiği ve onun arkadaşı tarafından umutsuzca kucaklandığı an öyle etkileyici ki. Yeni kuşaklar, teknolojik aletleri ve daha fazlasını almaya imkan veren para nesnesinin önemini erkenden keşfediyorlar, ne yazık ki! Adeta çocuk bedeninde birer yetişkine dönüşüyorlar; ve tabii ki renkli masallar, hayalperest dünyalar, sert bir rekabet içermedikçe ilgilerini çekmiyor. "Mutluluğa Boya Beni", küçükleri hızla büyüten bu materyalist kodları kırabilecek güçte son derece bilinçli bir masal. Ütopik, uçarı, vaha gibi...

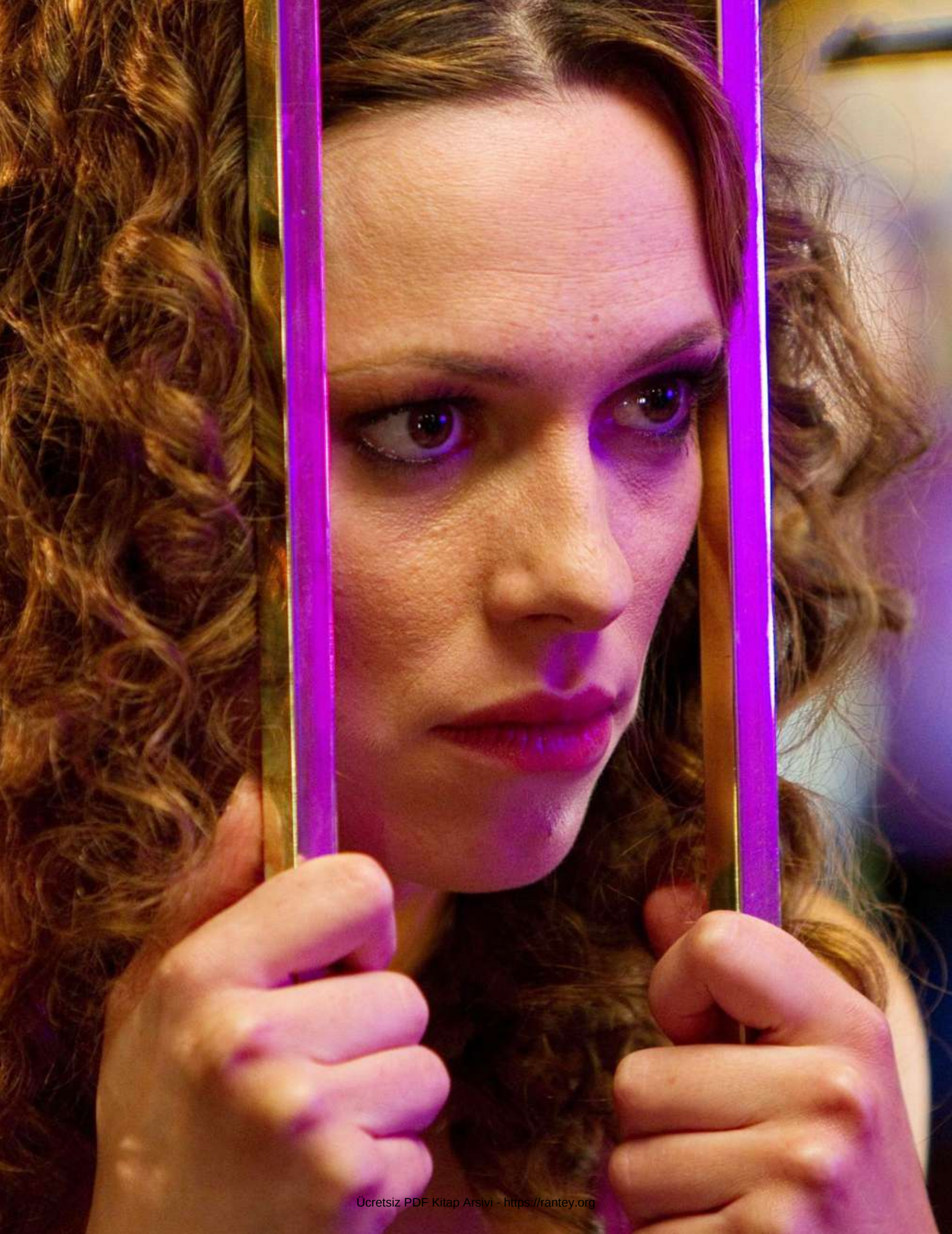
"Mutluluğa Boya Beni", sınıfsal 'hayat bilgileri' içeren, insancıl bir animasyon.

Genç kuşaklar, çizimlerin göndermeli estetiğini naif bulabilir.

ORIJİNAL ADI Le Tableau
YÖNETMEN Jean-François Laguionie
SESLENDİRENLER Jessica Monceau, Adrien Larmande, Thierry Jahn, Julien Bouanich, Céline Ronte, Thomas Sagols, Magali Rosenzweig, Chloé Berthier
YAPIM 2011 Fransa
SÜRE 76 dk.
DAĞITIM Tiglon (Bir Film)

Sınıfsal tahlilleri nedeniyle klasikleşmiş Fransız animasyonu "Vahşi Gezegen"i (La Planète Sauvage) aratmıyor "Mutluluğa Boya Beni".

BAHSE VAR MISIN?

BU İŞTE SÜRPRİZ ÇOKTUR. İYİ BİR FİKİR GİBİ GÖRÜNEN NİCE FİLM İZLEYENİ HAYAL kırıklığına uğrattır da, uzaktan pek parlak durmayan kimi filmler sevindirirken şaşırtır. Bahse benzer. 'İyi' bilinen bir yönetmenin filmleri için beklentiyi yüksek tutmaksa adettendir.

Oysa Stephen Frears bu bahse girmeye en çok korkacağınız yönetmen olabilir. İrkçilik ve neoliberalizmi etkileyici bir öyküyle perdeye aktardığı "Benim Güzel Çamaşırhanem" (My Beautiful Laundry) ya da Nick Hornby'nin müzikli aşk hikayesi "Sensiz Olmaz" (High Fidelity) ile büyük bir hayran kitlesi kazanan da oydu; Dr. Jekyll ve Bay Hyde ile hizmetçinin aşkı konulu "Mary Reilly"yi batıran da; daha birkaç yıl önce garip bir uyumsuzlukla hayat bulan bol seks sahneli "Aşkım"a (Chéri) tenezzül eden de. Yine de genel bir doğru olarak, iyi fikirlerden iyi filmler çıkarmayı başaran bir yönetmen olmasını en büyük yeteneği olarak görebiliriz. Yani, "Bahse Var Mısın?"la beklentiyi düşük tutmak gerektiği önsezisine sahip olan seyirci, haklı çıkacaktır.

Film, Beth Raymer adında genç bir kadının anılarına dayanarak, Las Vegas'tan New York'a, oradan Karayipler'e uzanan bir bahis hikayesi anlatıyor. Striptiz yaparak geçinen Beth, bu işe dayanamaz olunca Vegas'a gidip garson olmaya karar verir. Tesadüfler onu bir bahışçinin yanında çalışmaya kadar götürür. Güdük senaryonun bariz kusurlarından biri olarak, o güne kadar bilmediğimiz bir yeteneği olduğunu öğreniriz, rakamlarla arası iyidir. Ama patronu Dink'le muhabbetleri ilerleyip de kıskanç karısı Tulip buna göz yummayınca Beth'in bahis kariyeri ilk darbeyi yer. Bu arada New York'lu gazeteci Jeremy ile tanışır. Biraz iniş çıkıştan sonra Jeremy'yi de işe sokup başka bir bahışçi Rosie ile Karayipler'de çalışmaya başlar ve başı derde girer. Telefonla konuşma yeteneğine sert çıkıp bağırma da ekleyince, kumar sorunlarını çözüp mutlu bir hayata yelken açar...

Yaşanmış bir öykü olması elbette mazeret değil, ki bu kadar tek yanlı, basit ve işlemeyen bir senaryodan zaten kayda değer bir film çıkması

mucize olurdu. Diyalogların yapmacıklığı, karakterlerin fazla saf hali, Las Vegas'ta geçen bir kumar hikayesinden çok annelerinin sözünden çıkmayan çocukların haylazlıklarını izliyormuşuz gibi bir his uyandırıyor. Seyirciyi filmin heyecanına ortak etmenin yolunun "New York'ta bahis oynamanın yasak olduğunu bilmiyor musun?" repliğini on kere tekrarlamaktan geçmesi, bir sürpriz olmamalı.

Kimsenin dönüşümü pek ikna edici olmasa da biraz Dink, biraz da sonlara doğru Beth sayesinde bu tekdüzeliğin kırıldığı eğlenceli sahnelerle rastlanabiliyor. Her an kavga çıkaracak gibi duran Bruce Willis ile fattan Catherine Zeta-Jones'un komedide görünüşleri yeni değil, ama enteresan bir şekilde uyumlu. Eski striptizci, yeni Vegas'lı bahışçiye bile manastırda rahibeymiş gibi ürkek bakışlar atan Rebecca Hall'un saflığı ise, çok fazla.

Adeta bir tutku ve ihanet abidesi olan "Tehlikeli İlişkiler" (Dangerous Liaisons) yönetmeninin bir filmi izliyoruz ve gönül işleri, inanması güç de olsa, lise seviyesinde tekdüze muhabbetler silsilesinden ibaret. Saf taşralı ne körkütük aşıkken tereddüt eder, ne kovulunca geri dönüp bakar; yaşlı işkiliğin zaafının kimseye hayrı olmaz, kıskanç kadın sadece kocasına hayatı zindan etmek için vardır gibi. Bunu bir nereden nereye hikayesi olarak okuyacaksak, akla gelen başka unsurlar bulmak güç değil. "Benim Güzel Çamaşırhanem"deki neoliberal İngiltere eleştirisinin tonunun "Kırlı Tatlı Şeyler" (Dirty Pretty Things) daha yumuşamış ve duygusallaşmış olmasından daha belirgin olan, "Ne Ekersen" (If...) yardımcı yönetmenliğinden bu yana muhalif bir duruşu olduğu bilinen yönetmenin, kraliçenin insani yönleri temalı "Kraliçe"ye (The Queen) bile imza atmış olması diye bir gerçek var. Stephen Frears'ta hâlâ umut olduğuna inanmak için Muhammed Ali filmi beklemek gerekecek. [1]

Vince Vaughn'un karakterinin narsistik gösterileri, insana bir masal dinlemeyip bir komedi filmi izlediğini hatırlatıyor.

Beth'in kendi hayatını bir şans, yetenek, iyi niyet ve özveri hikayesi olarak yazmasını alçakgönüllülük gibi kabul etmek mümkün değil.

ORİJİNAL ADI Lay The Favorite
YÖNETMEN Stephen Frears
OYUNCULAR Bruce Willis, Rebecca Hall, Catherine Zeta-Jones, Vince Vaughn, Joshua Jackson, Laura Prepon
YAPIM 2012 ABD-İngiltere
SÜRE 94 dk.
DAĞITIM M3 Film (Bir Film)

Stephen Frears imzalı "Bahse Var Mısın?", iyi bir yönetmenden kötü bir senaryo eşliğinde hayat bulan, pek işlemeyen bir kumar komedisi.

ŞİMDİ GEL DE GÖR BENİ

ÖZELLİKLE 1990'LI YILLARLA BİRLİKTE KENTLİ KADINLARI ODAĞINA ALAN filmlerdeki artış giderek dikkat çekici hale gelmeye başladı. 2000'lerin arifesinde gösterilmeye başlayan "Sex And The City" dizisinin daha da popülerleştirdiği bu yeni kahramanlar, çoğunlukla yalnız yaşıyorlar, hayata bir biçimde tutunmuş, özellikle kadınlardan kurulu bir arkadaş çevreleri var. Başta Amerika Birleşik Devletleri olmak üzere, dünyanın önemli metropollerinde yaşayan bu kentli kadınların bütün meselelerini çözmüş olmakla birlikte, 'erkekler' ile olan sorunlarını bir türlü yoluna koyamadıkları bir aks üzerinde ilerleyen öykülerle beslenen bu filmler, artık neredeyse kendi başına bir 'alt tür' olarak tanımlanacak düzeye geldi!

Geçen hafta Paris dolaylarından gelen "Paris-Manattan" da, Paris'te yaşayan genç bir eczacı kadının hayat, kent, Wody Allen (!) ve erkeklerle olan ilişkisine tanıklık etmiştik. Bu hafta o filmin 'Manhattan' ayağına uzanan bir yapım var karşımızda: "Şimdi Gel De Gör Beni".

29 yıllık hayatına bir kısa, bir belgesel ve görme fırsatı bulamadığımız "Breaking Upwards" adlı bir uzun metrajlı kurmaca film sığdıran Daryl Wein'in "Şimdi Gel De Gör Beni" si, birkaç farklı dokunuş dışında öncüllerinin izinden gitmeyi tercih eden bir yapım. Hikayeye kısa bir göz atmadan önce ilk filminde de görünen Daryl Wein'in aynı zamanda bir oyuncu olduğunu ve "Ed", "Law & Order" gibi dizilerde rol aldığını hatırlatalım.

30'una bir kalan Lola, evini sevgiliyle paylaşmaktadır. Evlilik teklifiyle başı döner. Ama sevgili Luke tarafından düğüne üç hafta kala terk edilince ne yapacağını bilemez. (Bu arada Amerikan erkeklerinin düğün öncesi ya da düğün sırasında ortadan kaybolması üzerine çekilmiş filmleri de bir tür altında toptasak mı?) Tahmin edileceği üzere depresyona giren Lola, ailesi ve dostları tarafından yeniden topluma kazandırılmak için yoğun destek görür. Haliyle daha önceki örneklerde olduğu gibi bir sürü saçma sapan şey yapar, garip garip adamlarla birlikte olma denemelerine girer vs...

"Şimdi Gel De Gör Beni", daha önce defalarca görme fırsatı bulduğumuz hikayelerin ana trüklerine mümkün olduğu kadar sadık kalmayı tercih eden yapımlardan. Amerika'da kısa bir süre gösterimde kalan, bulabildiğimiz kadarıyla İngiltere dışında vizyon şansı bulamayan ve daha çok televizyon filmi havası estiren film hakkında söyleyebileceğimiz birkaç olumlu şey; seyirciyi istismara soyunmaması, karakterinin yaşadıklarına mesafeli bakmayı başarması ve karakterinin arkasında durması olarak sıralanabilir.

Yönetmen Daryl Wein, kentli bir kadının önce dibe vurup, sonra kendisini yeniden yaratışını ele alırken önceki ayak izlerini öylesine yakından takip ediyor ki, film herhangi bir falso da vermiyor. Hal böyle olunca, Lola'nın düşme, ayağa kalkma ve yeniden yürüme süreçlerine dair herhangi bir sürpriz ya da seyirciyi terse yatıracak, şaşırtacak bir durumla da karşılaşmak imkansız oluyor. Oysa hikaye buna kapılar açıyor birkaç noktada. Örneğin, Lola'nın arkadaşı Alice, bir başka kentli kadın profil olarak yalnızca rolü icabı değil, bir karakter olarak da ilgiye ihtiyaç duyuyor. Aynı şeyi bir zamanların hippileri olan Lola'nın anne ve babası için de söyleyebiliriz, ki Bill Pullman ve Debra Winger'in canlandırdıkları bu ikiliyi de filmin artıları hanesine yazabiliriz.

Toparlarsak, "Şimdi Gel De Gör Beni", defalarca izlediğimiz bir hikayeyi, üstelik yeni bir ambalaja koyma nezaketi dahi göstermeden önümüze süren yapımlardan. Geçen yıl "Bağlanmak Yok" ta (No Strings Attached) izlediğimiz, bu ay içinde Woody Allen'in "Roma'ya Sevgilerle" (To Rome With Love) filmiyle yeniden vizyona konuk olacak Greta Gerwig'in çabaları da filmi kurtarmaya yetmiyor. Yönetmen Daryl Wein için tek filmle yargıda bulunmak haksızlık tabii ama işinin zor olduğunu söyleyelim. [\[A\]](#)

Gözden kaybolduğu yıllarda onun için "Kayıp Aranıyor: Debra Winger" adlı film bile çekilen Debra Winger'i görmek güzel.

Alakasız ama bir sürü yerli yapım vizyon için salon bulamazken, bu filmin en az 15 kopya ile gösterilmesi en basitinden haksızlık.

ORİJİNAL ADI Lola Versus
YÖNETMEN Daryl Wein
OYUNCULAR Greta Gerwig, Joel Kinnaman, Zoe Lister Jones, amish Linklater, Bill Pullman, Debra Winger
YAPIM 2012 ABD
SÜRE 87 dk.
DAĞITIM Tiglon

"Şimdi Gel De Gör Beni", daha önce defalarca görme fırsatı bulduğumuz hikayelerin ana trüklerine mümkün olduğu kadar sadık kalmayı tercih ediyor.

RUH

ORIJINAL ADI The Pact

YÖNETMEN Nicholas McCarthy

OYUNCULAR Caity Lotz,

Casper Van Dien, Agnes Bruckner,

Mark Steger, Haley Hudson

YAPIM 2012 ABD

SÜRE 89 dk.

DAĞITIM Medyavizyon

"Ruh", korku sinemasının paranormal sınırlara taşan örnekleri arasında pek de parlak bir yerde durmuyor.

FİLM TÜRLERİ ARASINDA KLİŞELERİNE BELKİ DE EN SIKI SIKIYA TUTUNANI korku sineması olsa gerek. Ne var ki, korkuyla haşır neşir sinemacılar burada şöyle bir ikileme karşı karşıyalar: Klîşelerden uzaklaştıkça filmleri etkileyiciliğini yitiriyor, klîşelere abandıkça ise özgünlüğünü... Haliyle ikisi arasında ince bir denge tutturabilen kalıcı oluyor, diğerleri korku filmlerinin tozlu mahzeninde çürümeye terk ediliyor. "Ruh", ne yazık ki ikinci kategoriden olacak gibi görünüyor. Zira parlak çıkış noktasını klîşelere boğarak mahvediyor.

Annesinin ölümüyle boş kalan 'ana ocağı'na dönen Nichole, orada kaldığı gece sıradışı bir 'varlık'la yüzleşiyor, akabinde de sırda kadem basıyor. Ertesi gün eve gelen kız kardeşi Annie ise sadece kız kardeşinin kaybını değil, ailesinin geçmişindeki sırrı da aydınlatıyor.

"Ruh", Türkçe adının verdiği ipucudan da kolayca anlayacağınız gibi, bir 'ruh' filmi. Gerçi Türkçe adı gereksiz bir malumatfürlüğe soyunuyor ve ilk yarı bitene kadar varlığından

emin olamadığınız 'paranormal aktivite'yi daha baştan ele veriyor. Oysa bu 'belirsizlik' önemli çünkü senarist-yönetmen McCarthy neler olup bittiğini gizleyerek hem türün klîşelerinden kaçınmayı hem de ilgimizi ayakta tutmayı başarıyor. Fakat ne zaman ki Annie'nin aslında 'öte taraf'tan bir varlıkla karşı karşıya olduğu ortaya çıkıyor, oradan itibaren de McCarthy klîşelerin esiri olmaya başlıyor. Buna finalde karşılaştığımız 'inandırıcılıktan uzak' tablo da eklenince, "Ruh" tüm ruhunu yitiriyor.

Belki yönetmen öyküyü ikinci yarından itibaren iki kızın küçükken anneleriyle ilişkilerine dair bir yerlere doğru akıtabilirdi, böylece 'anne-kız' ilişkisi üzerinden çarpıcı tespitlere de ulaşabilirdi. Ne yazık ki basit bir ruh çağırma seansının ona daha cazip geldiği anlaşıyor. [2]

Yönetmen McCarthy, Annie'ye hakikaten enfes bir kabus sahnesi çekiyor.

Casper Van Dien'in canlandırdığı karakterler artık bu tip ucuz korku filmlerinin bile sonunu göremeyecekse, aktör adına üzücü.

CESUR

ELENA

GERİYE KALAN

SİR

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇİN S. YALÇIN
BAHSE VAR MISIN?						
CESUR	★★			★★★★	★★	☆☆☆☆☆
ELENA		★★★★			★★★★	
GERİYE KALAN		★★	★★★★	★★★★	★★	
MUTLULUĞA BOYA BENİ				★★★★	★★★★	
RUH	★				★★	★★
SİR	★★			★★★★	★★	
ŞİMDİ GEL DE GÖR BENİ						
360					★★	★★★★
BOURNE'UN MİRASI	★★	★★★★		★★★★	★★★★	★★
CEHENNEM MELEKLERİ 2		★★			★★	
COSMOPOLIS		★★★★	★★★★		★★★★	★★
GERÇEĞE ÇAĞRI	★★	★★		★★	★★	★★
İLK AŞKIM				★★	★★	★★
KORKU EFENDİSİ		★★			★★	
LAL GECE	★★★★				★★★★	★★★★
LANETLİ RUH				★★		★★
PARIS-MANHATTAN	★★				★★★★	★★★★
SAVAŞIN ÇİÇEKLERİ	★★★★	★★★★	★★★★		★★	★★★★
TINKER BELL: GİZEMLİ KANATLAR					★★	
VAMPİR AVCISI: ABRAHAM LINCOLN	★	★★		★★★★	★	★★
VİKİNGLER EFSANESİ: THOR		★★				
DR. MABUSE'NİN VASIYETİ		☆☆☆☆☆	★★★★	★★★★		
KORSANLARI!		★★★★	★★	★★★★	★★★★	
MARIGOLD OTELİ'NDE HAYATIMIN TATILI		★★★★			★★	

BRONSON, BEHÇET NACAR'A KARPUZ ATIYOR!

SAPIK

Korkuyu iliklerimize kadar duyumsatırken, işin psikolojik altyapısını da sağlam temeller üzerine kuran "Sapık" (Psycho, 1960), kusursuz bir başyapıt. Anthony Perkins ve Janet Leigh'i görsel hafızamıza kazıyan film, 52 yıl sonra dahi ilk günkü etkisini koruyan bir klasik.

AL FRED HITCHCOCK DENİNCE, "ÖLÜM KORKUSU" (VERTIGO) VE "KUŞLAR"LA (THE BIRDS) BİRLİKTE AKLA GELEN İLK ÜÇ filminden biri olan, sadece onun değil sinema tarihinin en iyileri arasında yerini almış bir korku klasiğidir "Sapık". Henüz izlememiş olanlara söyleyelim; "Diğerleri" (The Others), "Altıncı His" (The Sixth Sense) ya da "Günbatımından Şafağa" (From Dusk Till Dawn) ne ise, finaldeki sürprizi ile "Sapık" da odur. 109 dakika boyunca sinirleri tel tel geren olaylar zinciri, finalde zirvesini bulur ve seyirci filmdeki meşhur düş sahnesini 'soğuk düş' halinde tekrar yaşar.

Sevgilisiyle öğlen molalarında otel odasında aşk yaşayan Marion, o sıcak günün devamında iş yerine döner ve kafasındaki planı uygulamaya sokar. Bir müşterinin nakit olarak getirdiği 40 bin doları bankaya yatırmak yerine çalarak, 10 yıldır yanında çalıştığı patronuna ihanet eder ve yola koyulur. Başta beyaz iç çamaşırlarıyla gördüğümüz Marion, yola çıkmadan evvel siyah çamaşırlarını giyerek 'iyilik'ten 'kötülük'e geçiş yaptığını da ifşa eder böylelikle. Artık o andan itibaren Marion'un, planında başarıya ulaşılma olmayacağını merak etmeye başlarız. Yolda polis ehliyet-ruhsat kontrolü yaparken de, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda araba kullanırken de onun için endişeleniriz. Kötü bir şey yaptığını bile bile Marion'dan yanayızdır duygu olarak. Başına bir hal gelmeden kurtulmasını, çaldığı paralarla yeni bir hayata atılmasını umarız biz de...

Yolda karşısına çıkan, anayoldan biraz uzak eski bir motelde konaklamaya karar verir. Norman Bates adlı genç ve yakışıklı

bir adamın işlettiği motelin dibinde, Bates ile yaşlı-hasta annesinin kaldığı gotik görünümlü köşk vardır bir de... Norman, genç kadına yiyecek bir şeyler getirmeye köşke gittiğinde Marion; yaşlı annenin oğluna kızdığını, bağırıldığını işitir. Norman, otelde kalan, hafifmeşrep görünümlü, güzel kadınlarla ilgilenmemelidir!

İşte tam bu noktada filmin ilk sürprizi çıkagelir. Marion duştayken 'yaşlı anne' tarafından bıçaklanarak öldürülür. Hitchcock'un 78 farklı planı ustalıkla kurgulayarak gösterdiği bu dehşet verici cinayet anında, aslında bıçağı bedene girerken hiç görmediğimizi fark etmeyiz bile. Yine aynı sahnede kamera duştan akan suyu tam alttan çeker. Uzun lensler kullanılarak çekilen bu sahnede de yine Hitchcock'un zekası devreye girmiştir ve kameranın nasıl olup da islanmadığını anlamaya çalışırız. Marion ruhunu teslim ederken, köşkten koşarak Norman gelir, annesine kızarak ortalığı temizler, kızı da arabayla birlikte bataklığa gömüverir. Filmin başından itibaren baş karakter diye izlediğimiz Marion'un ölümüyle birlikte ezberimiz bozulur.

Marion'dan haber alamayan patronu, sevgilisi, ablası ve elbette polis devreye girer. İpuçları Bates Motel'e kadar götürür onları... Norman'ın annesi aslında 10 yıl önce ölmüştür üstelik. Ve finalde ortaya çıkacak olan gerçek, cinayetlerin sebebinin açık ederken, ağızımız bir karışık kalır.

Hitchcock'un "Ölüm Korkusu"yla birlikte psikolojiye, kişilik bölünmesine derinlemesine eğildiği ikinci film olan "Sapık", sembolizme de kucak açar. Norman'ın içini doldurup sakladığı,

hapsettiği kuşlar, aslına bakılırsa kendisidir. Öte yandan yine hemen her Hitchcock filminde rastladığımız 'kimlik' sorunu burada da Norman'da, hatta Marion'da karşımıza çıkar. Marion'un bıçaklanmadan hemen önce, yaptığından pişman olduğunu görürüz. Kimse fark etmeden parayı iade etmeye karar vermiştir.

Hitchcock'un 30 günde çektiği bu 'ilk korku filmi'nin siyah-beyaz olmasının en önemli sebeplerinden biri, renkli olduğunda gözükecek 'kan'ın sansüre takılma ihtimalidir. Öte yandan Hitchcock B filmi görüntüsü veren ve 1 milyon doların altında bütçeye sahip bir filmin de iyi olabileceğini kanıtlamak istemiştir. Filmde geçen 'travesti' kelimesi tartışmalara yol açarken, sinema tarihinde ilk kez bir klozet yakın planda gösterilerek şifonu çekilir. Hitch Amca, tutucu Amerika ile adeta dalgasını geçer, kuralları yıkiverir.

Robert Bloch'un romanından uyarlanan film, sürpriz finalinden ötürü çekimler sırasında basından sıkı gibi saklanır. Hatta Hitchcock, kimse okuyup final öğrenmesin diye, piyasadaki kitapların çoğunu toplatır. Janet Leigh'in o yıl en iyi yardımcı kadın oyuncu Oscar'ını "Elmer Gantry"deki Shirley Jones'a kaptırdığını, filmin ayrıca en iyi yönetmen, görüntü ve sanat yönetimi dallarında Oscar adaylığıyla yetindiğini belirtelim. 1983, 1986 ve 1990'da üç kez devamı çevrilen, 1998'de ise Gus Van Sant'ın her şeyi sahne sahne tekrarladığı ama herkesin burun kıvrıldığı kötü bir rimeykinin yaptığı "Sapık", bugün halen aşılamamış bir zirve. Aynı zamanda her izleyişte bize sinemayı neden sevdiğimizi hatırlatan, ölümsüz ve zamanlar-üstü bir altın klasik. ■

KURT

"Kurt"ta sorun, metaforun sağlam olmamasından çok korku türü ve Mike Nichols'ın filmografisi arasındaki çatışma. Belli ki Nichols'ın kurt adam metaforunu yerleştireceği en uygun yer, onunla hiç alakası olmayan özel efektler değil, hınzır ve alttan alta işleyen diyalogları olmalıymış.

KİM KORKAR HAİN KURTTAN?"DAN (WHO'S AFRAID OF VIRGINIA WOOLF?) "DAHA YAKLAŞ" A (CLOSER) MIKE

Nichols imzasını belirgin kılan bir özellik varsa o da muhtemelen tam olarak açığa çıkmayan bir enerjinin şekillendirdiği estetik olur. "Çalışan Kız"da (Working Girl) Melanie Griffith'in filmin izleğiyle hafif dalga geçer tarzındaki performansı, tüm hikayenin gidişatını tersyüz eden, aslında 'bu sistemde' kimsenin ilerlemeyeceğini açık eden müthiş final sahnesiyle desteklenir, örneğin. Ya da "Daha Yaklaş"ta yönetmenin, ne yapacaklarını bilemedikleri için kendilerini hikayenin gidişatına kaptıran Anna (Julia Roberts), Dan (Jude Law) ya da Larry'nin (Clive Owen) yanında değil de gidişattaki ironiyi vücuda getiren Alice'in (Natalie Portman) yanında olduğu yine final sahnesinden aşıkardır.

Açığa çıkmayan, film boyunca gözlerden uzak tutulan ama önünde sonunda filmin üslubunu ve gidişatını değiştirecek enerjiye ilgisiz düşünüldüğünde Mike Nichols'ın 1990'lardaki korku filmleri furyasında kurt adam mitine sarılmasında da şaşırtıcı bir yön yok. Lanete tutulanı özel hayatında da daha yırtıcı yapan, bastırma eşiğinin de daha aşağılara çekildiğini öngören bir mit, kurt adam. Tam da Nichols'ın 1960'lardan beri uğraştığı meselelerle ilgili. 1967 yapımı "Aşk Mevsimi"nde (The Graduate) dönemin tüm kültürünü şekillendirecek gençlik buhranlarını Hollywood'un sınırlarına sokan bir yönetmen için de beklenebilecek bir hamle. Ancak "Kurt" (1994) vakasında ilgi çekici olan, kağıt üstünde her şeyin tutmasına, 'kurt adam rolünde Jack

Nicholson' gibi eşine az rastlanır uyumda bir 'casting' seçimine rağmen sonucun o kadar da tatmin edici bulunmaması.

Nichols'ın filmografisinde belkemiği olan ironinin bir kurt adam hikayesinde ayarının tutturulamaması, eski bir korku efsanesi tekrar dolaşıma sokulduğunda muhtemelen en hayati gerekliliklerden biriydi. Ama Jack Nicholson'ın canlandırdığı yayıncı Will'in kurt adam olduğu ayyuka çıktıktan sonra peşi sıra perdeye gelen heyecanlı sahneler, yönetmenin alametifarikası olan hınzır diyaloglara yedirilmeye ihtiyaç duyuyordu kuşkusuz. Röportajlarında "Elinizde iyi bir metafor varsa iyi bir filminiz de olur" diyen yönetmen bu sefer metaforunun dengesini tam olarak tutturamıyordu. Yine aynı röportaja başvuralım: "Daha 'Kurt'un ilk zamanlarında vampirlerin çok güçlü birer metafor olduğunu anladım. Hepimiz için bir anlamı var bu metaforun, onunla ilgili birçok bilgi sahibiyiz. Ama kurt adam metaforu için aynısı geçerli değil. Hiçbir zaman işe yaramadı ve yaramayacak da... Çünkü insanların başına gelen hiçbir şeyi yansıtmıyor... Her ne kadar filmin öncesinde çok yetkin bir çalışma da olsa bunun sonucu çok da bir etkisi olmadı. Çünkü ne yapılırsa yapılsın metafor hayata geçemedi. İte kaka başlamak durumunda kaldık ve bunu yapıyorsanız da her zaman için daha baştan iş işten geçmiş demektir".

Aslında Nichols ne derse desin, kurt adam metaforunun 'insanların hayatlarına' yankı yapabileceğini diğer birçok örnekten biliyoruz. (Bu metaforu bir ergenlik komedisine malzeme yapan 'Genç Kurt-Teen Wolf' veya John Landis'in 'Kurt Adam

Londra'da-An American Werewolf In London' ilk akla gelenlerden). Ve tuhaftır, "Kurt'un senaryosu da bu kapasiteye sahip. Alanını belirlemek için rakibinin süet ayakkabılarına işeyen bir kurt adam yayın yönetmeni, filmlerde pek de sık karşımıza çıkacak şey değil. Şehir hayatının ve üst orta sınıfın sterilliğinin kurt adam efsanesiyle buluşabileceği daha iyi bir enstantane düşünülebilir mi? Ya da kurt adamın seksüel hamlelerini hem geri çevirmeyecek hem de onun olası kurbanlarından biri olacak bir kadın karaktere, alametifarikası gergin halleri olan Michelle Pfeiffer'dan daha uygunu bulunabilir mi?

"Kurt"ta sorun, metaforun yeterince sağlam olmamasından daha çok korku türü ve Mike Nichols'ın filmografisi arasındaki çatışma gibi duruyor. Belli ki Nichols'ın kurt adam metaforunu yerleştireceği en uygun yer, onunla alakası olmayan özel efektler değil, hınzır ve alttan alta işleyen diyalogları olmalıymış. Malum Nichols usulü dehşet, korkmuş bir Michelle Pfeiffer'da değil, korkutucu bir Elizabeth Taylor'da vücuda gelir daha çok. Korku hikayelerinin ana akım sinemada tekrar dolaşıma sokulduğu durumlarda nükseden dezavantajlar da cabası. Bu türlerin uçarılığını törpüleyerek ana akımın cıvalı dünyasına tercüme etmek her zaman tutan bir kıvam değil. Ancak tam da bu arazlara rağmen "Kurt'un yine de ilgi çekici olmadığını iddia etmek mümkün mü? "Kurt", ulaşılmak istenenle ortaya çıkan arasındaki mesafe yine filmin kendisinden daha ilgi çekici olduğu örneklerden... Asıl şaşırtıcı olan ise bu durumun, Mike Nichols gibi bir ustanın neredeyse kusursuz filmografisinde vuku bulması...

DR. MABUSE'NİN VASIYETİ

İKTİDAR, BİREYLERİN KENDİLERİ ÜZERİNDE TAHAKKÜM KURABİLMELERİ ADINA YİNE başka bireylere teslim ettiği önemli bir güçse, iktidarın el değiştirmesinden söz etmek mümkün mü? Yoksa ortaya bir güç odağı atıp bütün kabahati ona yüklemek mi bunun adı? Hayat iktidar sahibi olmadan, bir yönetilen olarak belki de daha az karmaşık. Her şey için suçlayabileceğiniz, perde arkasında duran bir güç mevcut. Üstelik bu güç kendi ellerimizle var ediyor olmamıza rağmen. Bunlar, "Dr. Mabuse'nin Vasiyeti"nde Fritz Lang'ın zihnimize bıraktığı her biri anevrizma üreten cinsten tartışmalardan sadece bazıları. Olağanüstü bir sinemacı ve yaşadığı dönemi iyi analiz edebilen bir entelektüel olarak Lang'ın, bilhassa faşizmin yeniden tırmanışa geçtiği şu günlerde bir kez daha izlenip hazmedilmesi elzem filmlerinden biri "Dr. Mabuse'nin Vasiyeti". Lang, 1922 yılında neredeyse katıksız bir 'film noir' olarak niteleyebileceğimiz filmi "Kumarbaz Dr. Mabuse"de (Dr. Mabuse, Der Spieler: Ein Bild Der Zeit) de karşımıza çıkardığı muhteşem karakter Dr. Mabuse'yi merkeze alan bir yapımla çıkıyor karşımıza. Bir devam filmi çekmesinin sebebiyse, Dr. Mabuse'nin bir karakter olarak anlatacağı meseleye elverişli olmasından ileri geliyor. 1922 yapımı ilk filmde, müthiş zekasını ve hipnoz yeteneğini suç işlemek için kullanan Dr. Mabuse'nin marifetlerini izliyor, peşindeki detektiflerle olan amansız mücadelesine odaklanıyorduk.

"Dr. Mabuse'nin Vasiyeti"nde durum farklı. Dr. Mabuse bu filmde sadece akıl hastanesinde yatan bir meczup. En azından öyle görünüyor! Asıl olup bitense, Mabuse'nin efsanesi çevresinde geliyor. Mabuse'nin akıl hastanesi günlerinde kaleme aldığı, "İtina ile suç üretilir, suçlu yetiştirilir" minvalinde bir gazete ilanına dönüşüyor adeta. Bir hastane koltuğunda oturup insanları suça sevk eden ve gizemli bir organizasyonu yönettiğine inanılan Dr. Mabuse sadece kötülüğü çevresine yayan bir suret olarak bile etkili olabiliyor. Zira onun gösterdiği yönde gitmeye meyilli bir kalabalığa hitap ediyor. Bu kalabalık belki de birbirinden habersiz şekilde bıkıp

usanmadan ve hiç durmadan suç işleyip, buna mani olmaya çalışan herkesi de silip süpürmekte...

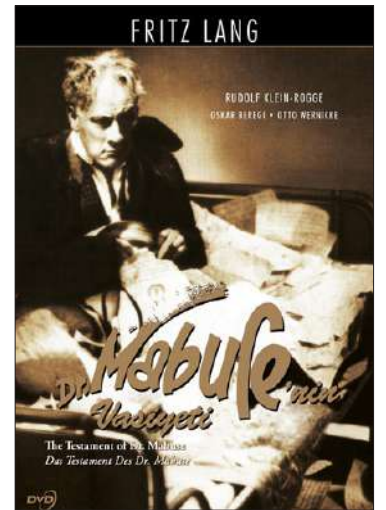
30'lu yılların Berlin'ini düşündüğünüzde, savaştan mağlup ayrılmış bir ülkenin vatandaşlarına ve kaynakları, radikalleşmeye hazır kalabalıklara denk düşünüyorsunuz. Lang, Dr. Mabuse'nin yer yer fantastik öğeler içeren öyküsünü anlatırken, bu 'bir lidere ihtiyaç duyan' topluluğun da fotoğrafını çekiyor. Hitler'in, tıpkı bir perdenin arkasında durup, sadece insanlara nereye gideceklerini işaret eden Dr. Mabuse gibi bir figür olduğuna dikkat çekiyor. Anlatılanın Almanya'nın o dönemki toplumsal ve siyasal vaziyetine yönelik aleni bir alegori olduğunu düşünmek pekala mümkün. Asıl can alıcı soruysa şu: Toplumun korkunç ihtiyaçlarını sömürdüğü için tek başına Dr. Mabuse'yi suçlamak doğru mu? Yoksa toplum en karanlık yönünü sergilemeye hazırlanırken sadece suçu üzerine atabileceği bir lider mi arayıp buldu kendisine? Bu sorulara Lang, elbette istisnaları ayırmak suretiyle genelde toplumu kabahatli bulduğu cevaplar veriyor filmde. Şehirde yaşayanların tamamen suça, zorbalığa, buradan da faşist düşüncelere yönelen bir topluma dönüşümünde Mabuse kadar kendilerinin de kabahati olduğunu hatırlatmak istiyor. Kimliğini bile isteyerek kaybedip, tüm benliğini bir liderin tahakkümüne teslim etmeye, buna mecbur hissetmeye isyan ediyor adeta.

Filmin Nazi Almanya'sında yasaklanması, hatta bu yasağın uzun yıllar devam etmesi de (1952 yılına dek yasaklı kalmıştı) Lang'ın amacına ulaştığının bir kanıtı esasında. Lang'ın günümüzde dahi birçok polisiyeye rehber olabilecek olağanüstü bir yönetmenlik becerisiyle şekillendirdiği sahneleriye insanın soluğunu kesen türden. Filmin sessizlikle ilerleyen açılış sekansı, yine ışığı ve sesi harika bir şekilde kullandığı trafik ışıklarında gerçekleşen infaz sahnesi. Bu sahnenin olağanüstü mizansen, düşündükçe bile insanı mest etmeye yetiyor.

 Fritz Lang, özellikle 'film noir' sevenlere öyle bir miras bırakmış ki, değil bugün iki bin yıl sonra bile tükenmesi güç.

 Film, Dr. Mabuse'nin gönüllü suç imparatorluğundan simaları bizlere sunarken süresini de biraz fazla uzatıyor.

ORJİNAL ADI Das Testament Des Dr. Mabuse
YÖNETMEN Fritz Lang
UYUNCULAR Rudolf Klein-Rogge, Oskar Beregi, Otto Wernicke, Gustav Diessl
YAPIM/SÜRE 1933 Almanya, 116 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.20:1, 2.0 DD Almanca
ŞİRKET As Sanat (Tepe)

Fritz Lang'dan günümüzde dahi birçok polisiyeye rehber olabilecek olağanüstü bir yönetmenlik becerisi...

KORSANLAR!

ORJİNAL ADI The Pirates! Band Of Misfits

YÖNETMEN Peter Lord

SESLENDİRENLER Hugh Grant, David Tennant,

Jeremy Piven, Salma Hayek,

Martin Freeman, Imelda Staunton

YAPIM/SÜRE 2012 İngiltere - ABD, 84 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve Tr.

ŞİRKET Tiglon (Sony)

Bu film, dünyayı
'oyun alanı'na
dönüştüren otoriteye
karşı korsan
bayrağını açıyor.

ANİMASYON DÜNYASINDA BİRKAÇ ANA DAMAR VAR BİLDİĞİNİZ GİBİ. EN GENİŞ alanı Amerikalıların kapladığı bu damarların İngiliz ayağınıysa Aardman Stüdyoları temsil ediyor, hem de büyük bir başarıyla. 'Stop motion' animasyonu en iyi uygulayan stüdyoların başında gelen Aardman, efsane "Wallace Ve Gromit"'i animasyon evrenine armağan etmesiyle tanınıyor daha çok.

Aardman'ın kurucularından Peter Lord'un yönettiği, Sony ile ortak bir projeye girdiği "Korsanlar!", animasyonda İngiliz soğukkanlılığının yeni bir uzantısı. Bu özelliğe 'sistemle boğuşan' bir bakışı da yerleştirerek başarıya ulaşan Aardman geleneği, bu filmde de yetkin bir çerçeve çizmenin üstesinden geliyor.

'Ezik' bir korsan ve onunla aynı kaderi paylaşan tayfasının Kraliçe Victoria'yla yaşadıkları itiş kakışını anlatıyor "Korsanlar!". Papağan zannettiği 'nadide' kuşunu kaptırmamak için verdiği mücadelede çeşitli ruh hallerine sokuyor kahramanımızı hikaye. 'Korsan Kaptan' adındaki bu 'özel'

kahraman, diğer korsanlar karşısındaki ezilmişliğini onarabilmek için eline geçen fırsatı kullanmak istiyor önce, sonrasında 'kötü'nün hoyratlığını fark edince kendine geliyor, mücadelesini sınırlara taşıyor.

Bu film, dünyayı 'oyun alanı'na dönüştüren otoriteye karşı korsan bayrağını açan bir çalışma. Bir yandan insani özelliklerini korumaya çalışan bir kahramanla tanıştıyoruz bizleri, öte yandan da 'kafası karışık' kahramanı yel değirmenlerine doğru koşturuyor. Gücü elinde tutanların hiç dinmeyen 'açlıkları'nı alegorik bir yaklaşımla resmeden film, halkları yutmaya odaklı sisteme kafa tutan Korsan Kaptan'ın (sıradan adam) serüveniyle ezilmişleri ayağa kalkmaya çağırıyor bir bakıma. Her ne kadar bir 'çocuk filmi' olarak lanse edilse de, muhtevisiyatıyla bu tanımlamanın ötesine geçmeyi başaran "Korsanlar!", başkaldırıyla anımlanan 'başka bir büyüklük'e sahip. [21](#)

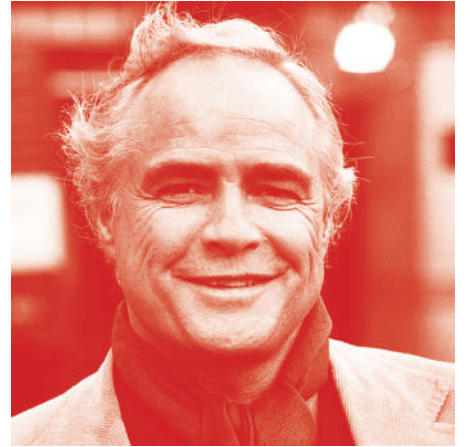
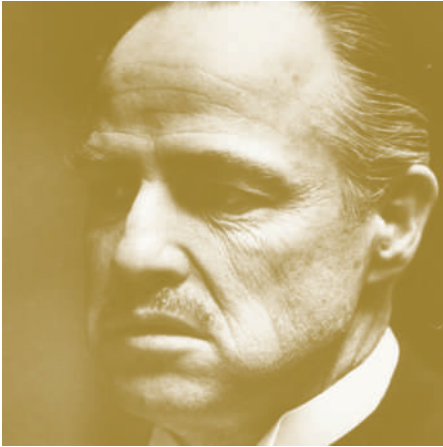
İngiliz yergi geleneği, "Korsanlar!" da da başrolü üstleniyor ve hikayenin içini doldurmayı başarıyor.

Zaman zaman Amerikan gevşekliliğine teslim olabiliyor film, bu da hafif defolu hale sokuyor yapımı.

"Film çekmek insanın farklı yaşlarda kendi fotoğrafını çekmesi gibi bir şey. Hepsi farklı görünür, ama aslında hepsi aynıdır."

Wong Kar-Wai

altıyazı

AYLIK SINEMA DERGİSİ
Ücretsiz Film Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Sinemayla büyüyenlerin dergisi"

Her ay bayilerde

MARIGOLD OTELI'NDE HAYATIMIN TATILI

ORJİNAL ADI The Best Exotic Marigold Hotel

YÖNETMEN John Madden

OYUNCULAR Judy Dench, Tom Wilkinson,

Patrick Pearson, Hugh Dickson

YAPIM/SÜRE 2011 İngiltere – ABD – Birleşik

Arap Emirlikleri, 118 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İngilizce (T.A.)

ŞİRKET Tiglon (Bir Film)

"Aşık Shakespeare" in
yönetmeninden
zihinlerde tortu
bırakmayan keyifli
bir seyirlik...

BATILI İÇİN DOĞUDA TATİL YAPMAK
EGZOTİK OLDUĞU KADAR MERAK
uyandırıcı. "Marigold Otelinde Hayatımın
Tatili", hayatlarının sonbaharında

İngiltere'nin soğuk ikliminden Hindistan'ın sıcak
iklimine doğru ilerlerken kendince bir gezi yapan
bir grup yaşlı insanın etrafında dolanıyor.

"Aşık Shakespeare" (Shakespeare in Love)
filminden hatırladığımız John Madden'in yönettiği
film, bir grup yaşını başını almış insanın
Hindistan'da yıkık bir otelden hem yeni bir bina
hem de yeni bir hayat inşa etmeye çalışmalarının
hikayesini anlatmaya çalışıyor. Önce kısaca kimin
ne olduğu ya da ne yaptığına dair ufak ipuçları
sunuyor bize, sonrasında ise Hindistan'da aynı
otele gidip burada hayatlarının 'sonunu' ya da en
azından son'un bir kısmını geçirmeye çalışan
insanlarla karşılaşılıyor.

Hem uzaklaşıp hem de sona doğru
yaklaştığında herkes hayatını başka bir biçimde
sorguluyor, kimi yıllardır neden sürdürdüğünü
bilmediği evliliğini, kimi yalnızlığını, kimi sağlığını

düşünerek hayata yeniden bakıyor. En merkezde Judi
Dench'in canlandığı Evelyn karakteri var, o sadece
tatil yapanlardan değil, kalıcı olma yolunda kendine
bir iş bile buluyor.

Filmin batı ile doğu arasında çekmeye çalıştığı
çizgi hassas, yönetmen John Madden'in da oryantalist
bir bakış açısıyla yaklaşmamaya özen gösterdiği belli
ama yine de filmin batının üstünlüğünü her noktada
açık edebilecek türden bir yapısı var. Bunu özellikle
oteli işleten Sonny Kapoor karakteriyle yaşadıkları
diyaloglardan anlıyoruz.

Sonuç olarak soğuk ve düzenli İngiltere'den kaotik
ve kalabalık Hindistan'a doğru uzanan yolculuk
herkes için çetrefilli olduğu kadar ilginç. Oyuncuların
performansı ile renklenmiş "Marigold Otelinde
Hayatımın Tatili" zihinlerde tortu bırakmayan keyifli
bir seyirlik. [A](#)

Oyuncu kadrosunun profesyonelliği filmi sıradan olmaktan
kurtarıyor.

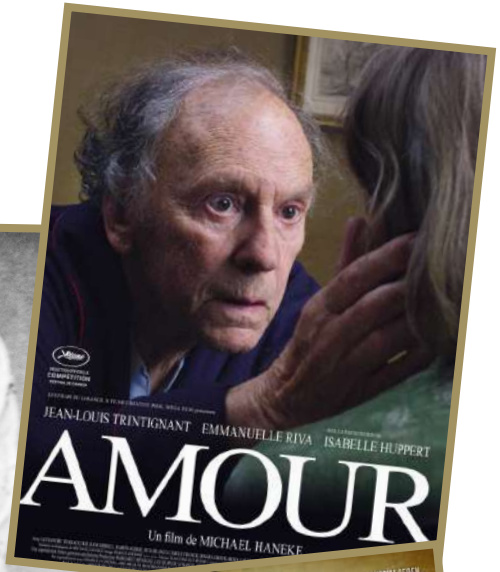
Oteli işleten Hindistanlı Sonny Kapoor'un kız arkadaşı ile annesi
arasında kalması durumu gereksiz bir ayrıntı.

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com

5

1

4

3

2

1 - FIPRESCI'nin ödülü Haneke'ye Michael Haneke'nin son filmi "Aşk"ı (Amour) izleyen şanslı azınlıktan biri olarak heyecan verici bir haberle başlayalım SAPIK'a... SİYAD'ın da bağlı olduğu FIPRESCI (Uluslararası Sinema Eleştirmenleri Federasyonu), bu yılın en iyi filmi olarak "Aşk"ı seçti. 225 eleştirmenin katıldığı oylama sonucu belirlenen ödül, 21 Eylül'de başlayacak San Sebastian Film Festivali'nde takdim edilecek. Film, Türkiye'de de Altın Koza, Altın Portakal ve filmekimi'nde gösterilecek.

2 - Altın Portakal'da elenmişti FIPRESCI demişken... İsmail Güneş'in "Ateşin Düştüğü Yer"i, Kanada'da düzenlenen Montréal Film Festivali'nde hem 'en iyi film' seçildi hem de FIPRESCI ödülünü kazandı. Güneş'in en iyi filmi olduğunu düşündüğüm yapım, maalesef geçen yıl Antalya Film Festivali'nde, ön jüri tarafından yarışmaya değer görülmediği

için elenmişti. Bu da gösteriyor ki, festivallerde ön jüriler çok kritik görevler üstleniyorlar. Batı'nın iyi yönlerini almaya devam!

3 - Michael Clarke Duncan (1957-2012) Herkes Michael Clarke Duncan'ı "Yeşil Yol" (The Green Mile) filmiyle hatırlar. Bu da doğal. Çünkü 'en iyi yardımcı erkek oyuncu' Oscar adaylığı bu filmle gelmişti Duncan'a. 55 yaşında bu dünyadan göçtü gitti. Annesi rahatsızlanınca okumayı bırakan işçilik, bodyguard'lık yapan Duncan'ın hayatı da filmlere konu olacak kadar dramatikti. Belki bir gün çekerler, belli olmaz...

4 - Cüneyt Arkin da 141'lik olmuş! Sinema tarihimiz de öyle olaylar var ki, insanın ağzı açık kalıyor. Bir örnek:

"Yıkılmayan Adam" filminde komünizm propagandası yapıldığı için, Cüneyt Arkin'ın ünlü 141-142'den 15 yıl ağır hapis istemiyle yargılandığını biliyor muydunuz? Filmi izleyenlerin "Yuh be..." dediğini duyar gibiyim. Ama bir dönem savcılarımız güneşten bile nem kapiyormuş işte!

5 - Türkan Şoray estetik harikası mı? Yukarıdaki fotoğrafa "Ses" dergisinde rastladım. Haberdeki resimaltında Türkan Şoray yazmasa bu fotoğrafın ona ait olduğuna inanmayacaktım. Türk sinemasının sultanının o dillere destan güzelliği meğer estetik harikasıymış. Fotoğrafa siz de bakın, çok mu abartıyorum yoksa...

ROCK FM 94.5

VIDEO SHOW FILM TELEVISION
DVD CINEMATIC COMMUNITY
WORK THINK PRODUCTION MOVIE DVD SCREENPLAY
TODAY NEW TELEVISION MOVIES MOVING VIDEO FILM SHOW
FILM PRODUCTION CLOSE-UP
PRODUCTION SHOW ACTOR DVD TELEVISION MONEY SCREENPLAY COMMUNITY THINK BUSINESS PRO
MOVIES CINEMATIC HORROR DVD COMMUNITY SCREEN VIDEO NETWORK PRODUCTION
CLOSE-UP SHOWING PICTURE PRODUCTION CINEMATIC SCREEN SHOW
SHOW ACTOR VIDEO INDUSTRY SHOW ACTOR SHOWING SCREENPLAY TELEVISION MOVIE COMMUNITY
INDUSTRY PICTURE MOVIES PROJECT COPY THINK THRILLER SCREENPLAY
HINK COMMUNITY SCREENPLAY COPY MOTION INDUSTRY SHOW ACTOR
MOVIES SCREEN THINK SHOWING 7. CADDE HORROR PICTURE SCREENPLAY BUSINESS MOVING
TELEVISION PROJECT TELEVISION COMEDY FILM NETWORK PRODUCTION MOVIES PRODUCTION
DVD PRODUCTION COMEDY SHOW ACTOR SCREENPLAY PRODUCTION SHOWING
PICTURE TELEVISION FILM SHOW VIDEO COMMUNITY PICTURE THINK TELEVISION
NEW PRODUCTION COMMUNITY CINEMATIC SHOW ACTOR SCREENPLAY NEW PRODUCTION
SCREENPLAY DVD MOVIE THINK PRODUCTION THINK MOVIE NETWORK SCREENPLAY
WORK SHOW FILM VIDEO MOVING MOVIES TELEVISION NEW TODAY PUBLIC COMEDY
MOTION CLOSE-UP MOTION SHOWING FILM PRODUCTION THRI
MONEY HORROR THRILLER SCREENPLAY MONEY TELEVISION DVD MOVING PRODUCTION
PRODUCTION NETWORK VIDEO SCREEN COMMUNITY DVD HORROR CINEMATIC
SCREEN CINEMATIC THINK PRODUCTION NETWORK SHOWING
SCREENPLAY SHOWING SHOW ACTOR INDUSTRY VIDEO
CLOSE-UP PROJECT MOVIES PRODUCTION
THINK COPY SCREENPLAY

**SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA
KEYİFLİ BİR YOLCULUK**

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER PAZAR 22.00-00.00 ARASI **94.5 ROCK FM'DE**

“ Şunu söyleyeyim, benim bir öyküyü satın almam demek, temasını da aldığım anlamına gelmez. Bir öykü anlatırlar, eğer konu uygun, içerdiği durumlar da isteklerime göre geliştirilmeye yatkınsa mesele yok, filmin teması nasıl olsa sonradan ortaya çıkarılır.”

Alfred Hitchcock